

Wat is een missionaire parochie?

De Beleidsbrief 2020 die bisschop Harrie Smeets in oktober vorig jaar publiceerde, had als ondertitel ‘Naar missionaire geloofsgemeenschappen’. In de brief geeft de bisschop aan dat alle parochies in Limburg aan het einde van dit jaar onderdeel van een federatie moeten zijn, maar hij nodigt de priesters, diakens en actieve leken ook uit om het evangelie opnieuw te verkondigen. “Dat vraagt van ons een missionaire instelling, waarbij we over grenzen en schaduwen heen durven stappen,” zo schrijft de bisschop. Vijf vragen over wat een missionaire parochie is?

Wat is een missionaire parochie?

De term missionair is in de Beleidsbrief van de bisschop bedoeld als het tegenovergestelde van in zichzelf gekeerd. Een parochie die alleen doet wat nu eenmaal gebruikelijk is voor een parochie en daarbij alleen oog heeft voor de mensen die regelmatig naar de kerk komen, is beslist geen missionaire parochie. Een geloofsgemeenschap die het heel gezellig heeft met elkaar, maar anderen nooit iets van zich laat horen, is niet uitnodigend, trekt geen nieuwe mensen aan en ziet zichzelf alleen maar kleiner en kleiner worden. Van zo’n parochie gaat weinig enthousiasme uit. Een missionaire parochie daarentegen probeert actief en met nieuw elan naar buiten te treden. Een missionaire parochie is niet alleen in het kerkgebouw zichtbaar maar ook – en misschien wel vooral – daarbuiten.

Waarom zouden we dat doen?

Omdat Jezus ons de opdracht gegeven heeft om zijn Evangelie te verkondigen. Dat betekent letterlijk zijn 'Blijde Boodschap'. We hebben als kerk een positief verhaal te vertellen van hoop, liefde, zorgzaamheid,

solidariteit en verlossing. Van geloven, word je gelukkig. Heel veel mensen in onze tijd zijn daar juist naar op zoek. Maar wie nooit iets van ons hoort, weet dat niet of blijft hangen in oude vooroordelen. De tijd dat iedereen in Limburg de boodschap van het geloof als het ware met de paplepel ingegoten kreeg, is voorbij. Daarom moeten we als Kerk opnieuw gaan vertellen én vooral ook in daden laten zien, waarom die Blijde Boodschap van Jezus zo belangrijk voor ons is. Heel misschien voelen mensen zich daardoor aangesproken, waardoor ze nieuwsgierig worden en vragen gaan stellen.

Moeten we dan op de markt gaan staan preken?

Dat mag. En soms werkt dat ook. Maar het is niet altijd de beste oplossing. Waar het vooral om gaat, is dat mensen in een dorp of stad weten dat een parochie er is en ook zien wat voor goede dingen een parochie allemaal doet. Dat kan heel breed zijn: van catechese op school of het bezoeken van ouderen tot het zichtbaar zijn bij de harmonie en de voetbalclub of mensen ondersteunen die problemen hebben. Er zijn honderden manieren denkbaar. Soms kun je daarbij heel nadrukkelijk iets over het geloof in God vertellen. En soms is het goed om er alleen maar te zijn en een hartelijk woord voor de mensen te hebben. Als alles wat we doen maar eerlijk en oprecht is en in lijn met waar we in de kerk over preken en voor bidden.

Maar we hebben maar één pastoor. Hoe moet hij dat allemaal doen?

Als het alleen van de pastoor moet komen, dan gaat het ook niet lukken. De goede man heeft ook maar vierentwintig uur in een etmaal. Daarom spreekt de bisschop in zijn Beleidsbrief bewust niet van missionaire priesters, maar van missionaire parochies. Daardoor mag iedereen zich aangesproken weten die zich bij de parochie betrokken voelt: het pastorale team, de leden van het kerkbestuur, de vrijwilligers en alle parochianen. Iedereen die zich verbonden voelt met de katholieke Kerk in het algemeen en met zijn of haar eigen parochie in het bijzonder mag zich uitgenodigd weten om het geloof uit te dragen. Al is het maar door zelf het goede voorbeeld te geven in het persoonlijk leven. Maar nog beter is het om actief mee te doen in werkgroepen, gespreksgroepen, bij de organisatie van activiteiten of welke klusjes zich ook aandienen. Geloven is een werkwoord. Daar moet je iets voor doen.

Wat heeft dit met de reorganisatie van parochies te maken?

Als iedere parochie in z'n eigen kleine kringetje blijft ronddraaien, komen we niet vooruit. We zijn als geloofsgemeenschap de afgelopen jaren kleiner geworden, maar onze 'jas' is even groot gebleven. Die slepen we als het ware met ons mee. Als we nu een kleinere jas aantrekken, kunnen we ons – om het zo maar te zeggen – veel makkelijker bewegen en houden we energie over om dat te doen wat Jezus van ons vraagt: zijn Blijde Boodschap verkondigen. Natuurlijk weet de bisschop ook dat dit niet meteen morgen geregeld is en dat de kerken ook niet meteen weer vol zitten. Maar dat kan nooit een reden voor ons zijn om het licht uit te doen en de deur te sluiten. We kunnen wel onze parochiefederaties zodanig inrichten dat we alle bestuurlijke dingen efficiënt kunnen regelen en daarnaast tijd over houden om nieuwe manieren te bedenken en uit te proberen om het geloof naar de mensen te brengen. Dan zijn we missionair bezig.

De Beleidsbrief 2020 van bisschop Harrie Smeets is in oktober 2020 gepubliceerd.

[Download beleidsbrief](#)